

maaffe være dem kjære i det Dieblif. Lad os ikke glemme, at Dannevirke var anlagt efter Folkets Flertals Duffe, og havde vifaaet den Befæstning, der var foreslaet af dette Thing, med flydende Forter til 30 Millioner, saa havde vi faaet et nyt Dannevirke ved Hjælp af dette Folkethings Flertal. Det er det, der kjæmpes om, at Sligt skulle vi ikke indlade os paa. Derfor forlanges det, at Opgaven skal tages alvorlig, at vi skulle have saa god en Befæstning som muligt, og at Sagens finansielle Side, hvor haardt den end kan trykke, ikke maa gøres til Hovedsagen. I denne Forbindelse maa jeg dog udtale, at jeg paa ingen Maade er Optimist i den Forstand, som jeg har hørt Andre være det, idet de udtale, at vi have Penge nok, og at der er ingen Vanstielighed med at faae Penge midler. Jeg betragter ganske vist det Finansielle som en Vanstielighed. Maar jeg endog forsvare en Stat paa Formue og Indtægt som politisk nødvendiggjort efter min Mening, vilde de Herrer foritaa, at jeg ikke betragter det finansielle Spørgsmaal som ligegyldigt. — Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Lauridsen) skal jeg ikke imødegaa, thi hans Betragtning fører i Virkeligheden til en national Selvopgivelse og til en Politit, der er fuldstændig forstjellig fra den, der er fulgt fra alle Sider i Landet, kan man sige, ogjaa fra dette Flertals Side. Man kunde umulig faae Kjendsgjerningerne til at følge med i den Retning, som det ærede Medlem foreskriver sig. Her er jo den almindelige Bærnepligt bleven vedtagen, her er offret Millioner paa Millioner (Kjær: Desværre). Saa, det ærede Medlem er konfessent, det erkjender jeg. Man vil have hele Folket med, man har forlangt, at det skal give sit Blod og sine Penge til Landets Forsvar, — en saadan Politit forandrer man ikke pludselig, den forandres ikke, uden at Begivenhederne føre dertil, men Ord og Tale vilde ikke kunne gjøre det. — Til det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) skal jeg endnu gjøre en lille Bemærkning, og dermed skal jeg slutte. Det ærede Medlem opfordrer saa ofte til et helt Omgængement i den Politit, der føres fra denne Side, og opfordrede i Gaar til, at det Parti, man i Almindelighed kalder Høire, skulde stille sig fra den nuværende Regjering og forlange, at den nuværende Regjering skulde gjøre Ting, som den efter den hele historiske Udvikling selvfølgelig ikke kan gjøre. Jeg vil blot sige til det ærede Medlem, at jeg tror, at han maa opgive alle Forhaabninger i saa Henseende, og at han for Fremtiden bør lægge den Betragtning til Side. Foruden

dybere liggende Grunde, som det er overflødig her at komme ind paa, og som give sig Udslag i Handling — Ord have her ikke meget at sige — have vi paa den anden Side et yderst sørgeligt Exempel paa, hvorledes et Parti kan, om jeg saa maa sige, blive opløst derved, at det forlader det Enhedsmærke, som det gennem en Aarrække har havt. Hvis Høire vilde gjøre det Samme overfor sine Ledere, tror jeg, at vi meget hurtigt, maaffe allerede næste Aar, vilde finde os i den samme haabløse Modløshed som de Herrer.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem erindrede ikke, at Krigsministeriet og dets Forsvarsanstaltninger hørte indtil Aaret 1864 under Rigsraadet og ikke under Rigsdagen og dens Folkething (Hage: Saa, saa Rigsraadets Folkething) Rigsraadets Folkething blev først til i Efteraaret 1863, og de Foranstaltninger, som det ærede Medlem omtalte, laa forud for dette Aar.

Det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) har forlangt Ordet. Da det er 3die Gang, kræver det Thingets Samtykke (Ophold). Da Ingen gjør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet, og det ærede Medlem har Ordet.

Bluhme: Trods al Anledning for mig til at tage Ordet skal jeg af Hensyn til det høie Things Tid resignere og frasalde Ordet.

B. Holm: Det kan ikke være med nogen større lyst, at man tager Ordet under denne Sags Behandling, da man har havt den for saa ofte, og jeg kunde næsten fristes til at ønske, at man havde nogle af de gamle Præster, som man lagde vare i Stand til at mane, thi er der Noget, som det kunde være nødvendigt at faae manet, synes jeg, at det er Spøgelset Kjøbenhavns Befæstning. Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning er ikke noget Nyt; det er, saa vidt jeg erindrer, 30 Aar siden, det var for første Gang, og det har ofte faaet en Afvisning med Regjeringens Billigelse, men alligevel kommer det tilbage igjen. I Forsvarskommissionen af 1865, som gav sig Udslag i Hærloven af 1867, gif man ud fra den Tanke, at man nu var borte fra Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning. Man byggede Forsvaret den Gang paa den Forudsætning baade til Lands og til Vand. Ogsaa om den sidste Forandring i Hærloven kan man sige det Samme, og alle de Udtalelser, der kom frem den Gang, vare baserede paa, at man skulde søge, saavidt gjørligt, at forsvare alle Landsdele, og man er egentlig gaaet videre og